

ὕπὸ τὸν πέλεκυν. Καὶ ἐπὶ τέλους, ποῦ εἶνε αἱ ἀποδείξεις;

— Πῶς, ποῦ εἶνε; ! Καὶ τὰ γράμματα της; Αὐτὴ εἰς πᾶσαν ἐπιστολὴν της εὐκρινέστατα ὑπαινίσσεται τὴν πράξιν, εἶνε πολὺ ἀπρόσεκτος! Καὶ διὰ τοῦτο πάρα πολὺ μὲ ἀνησυχοῦν τὰ γράμματα της.

— Καὶ σὺ βέβαια εἰς τὰς ἐπιστολάς σου δὲν θὰ ἔκαμες κανένα περὶ τούτου ὑπαινιγμόν! μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ἡ προφυλακτικὴ Λιουδμήλα.

— Θεὸς φυλάξοι! Τόσῳ μωρὸν μὲ νομίζεις;

— Ὁχι, ἀλλὰ ἐνθυμήσου καλὰ!

— Σὲ βεβαιῶ, ὄχι! μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐπιστοποίησεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο ἡμῶν πολὺ προβλεπτικός.

— Καὶ ἔχεις ὅλας τὰς ἐπιστολάς της;

— Ὅλας.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ τὰς καταστρέψῃς ὅλας καὶ κράτησον μόνον ἐκεῖνας, αἵτινες δὲν παρέχουν ὑποψίαν τινά. Φέρεται ἐδῶ καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δὲν θὰ μείνῃ τίποτε!

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκόμισεν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου του ὁλόκληρον φάκελλον.

— Ἐνθυμήσου, ὅλαι ἐδῶ εἶνε; εἶπεν ἡ Λιουδμήλα καὶ λαβοῦσα ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν τὰς ἔκαψεν ἰδιοχειρῶς.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν ὁ ἀνεμος ἀνύψωσε τὴν τέφραν τῶν ἐπιστολῶν τούτων διὰ τῆς καπνοδόχου τῆς θερμάστρας.

— Τώρα τίποτε ἄλλο δὲν ἔμεινε πλέον; ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τίποτε! Κάθε ἐπικίνδυνον ἡ κάπως ὑποπτον κατεστράφη μετὰ τοῦ φκέλλου τούτου.

— Λοιπὸν οὕτω πως τελειόνομεν ἅπαξ διὰ παντὸς πᾶσαν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου!

Ὁ Βελτίστσεφ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του. Ἐκ δευτέρου ἤδη οὗτος, μετὰ τὸ γαμήλιον δῶρόν της, εἶδε καὶ ἐπέισθη ὅτι ἀπέκτησεν ἐν αὐτῇ φίλον ἐπιστήθιον καὶ προστάτην.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ὁ ἐραστὴς αὐτὸς ἦταν ὁ κύριος Ἀρμάνδος Βιλλεδιού. Αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἔμενε διὰ πολλὴν καιρὸν μυστικός. Εἰς τὸ ὕστερον ἀνεκκλύθη καὶ ἀπὸ ἑνὸς ὑπηρετῆν τοῦ κ. Δεβεζαί, τὸν δασοφύλακα Καλλιουέ, τὸν πατέρα σας.

— Τὸν πατέρα μου! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὁ δασοφύλακας ἦτον ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὅθεν ἐφανερώσεν εἰς αὐτὸν ὅσα εἶχεν ἀνα-

καλύψῃ, καὶ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820 οἱ δύο τοὺς ἐπερίμεναν τὸν ὑποκόμητα, ἐπέσαν ἐπάνω του ὅταν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς κόμησας, καὶ ὁ πατέρας σας, ὁποῦ εἶχε φοβερὴ δύναμι τὸν ἄρπαξε εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ὑπερασπισθῇ, ἐνῶ ὁ κόμης Δεβεζαί τοῦ ἐκάρφωσεν εἰς τὸ κούτελο τῇ μύτῃ ἐνὸς καταλανικοῦ μαχαιριοῦ. . .

— Ἀτιμία! . . . ἐφέλλισεν ἡ Ἰωάννα, μετὰ φρίκης. . . καὶ ὁ πατήρ μου ἦτον συνέννοχος τῆς ἀνάνδρου αὐτῆς δολοφονίας; . . .

— Ὁ πατέρας σας ἦτον ἀφωσιωμένος ὑπηρετῆς τοῦ κυρίου Δεβεζαί καὶ ὑπῆκουεν εἰς τὸν κύριόν του. . . ἔκαμε τὸ χρέος του. . . Ὁ κύριος Βιλλεδιού ἐπεσε νεκρός. . . Ὁ θόρυβος ἐτρόμαξε τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία ἄφισε τὴν κάμαρά της καὶ ὡσὰν τρελλὴ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος τῆς φοβερᾶς ἐκείνης σκηνῆς. Εἶδε τὸ πτώμα τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἔπεσε κάτου ὡσὰν νὰ ἤθελε κτυπηθῇ ἀπὸ κεραυνόν. Ὁ κύριος Δεβεζαί τὴν ἔφερεν εἰς τὸ κρεβάτι της, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν ἐγέννησε τὴν Μαργδαληνήν. . . καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀπέθανε. . . Ὡστόσο, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξαφανίσουν τὸ πτώμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού. . . καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Βεζαί. . . Ἐκεῖ ἀσκήκωσαν τὸ μάρμαρον ἐνὸς τάφου καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ πτώμα, σιμὰ εἰς μίαν κάσσα μολυβένια. . .

ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἤθελαν νὰ βάλουν πάλι τὸ μάρμαρον, ἕνας αἰφνίδιος καὶ ἀκατανόητος θόρυβος τοὺς ἐτρόμαξε, καὶ ἔφυγαν ἀφίσαντες τὴν πέτρα σηκωμένη καὶ τὸ μνημεῖον ἀνοικτόν. . . Ὁ πατέρας σας ἔκλεισε ταῖς δύο πόρταις τοῦ ὑπογείου καὶ ἐδιατάχθηκε ἀπὸ τὸν κόμητα νὰ ρίψῃ τὰ κλειδιά εἰς τὸν Λεῖγνηρα. . . Ὁ κόμης ἀνάβηκεν εἰς τὴν κάμαρα τῆς κόμησας. . . καὶ ὁ πατέρας σας τὸν ἀκολούθησε. . . Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε σκοτωμένος ὁ κύριος Βιλλεδιού εὗρηκεν ἕνα χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν εἰς τὸν κόρπον του διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἀργότερα τί εἶχε μέσα. . . Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸν προσεκάλεσεν ὁ κόμης καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν συναλλαγματικὴν εἰκοσι χιλιάδων φράγκων, διὰ τὸν τραπέζιτον του εἰς τὴν Νάντην, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ὁ Καλλιουέ ἐδέχθηκε καὶ τὴν ἴδιαν ἡμέραν ἔφυγε, ἀφίσας τὴν γυναῖκά του, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε παρὰ πονα, καὶ ἡ ὁποία ἦταν ἐτοιμὸγεννη. . . Ἐφύλαξεν ὁμῶς τὰ κλειδιά τῶν ὑπογείων καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου Βιλλεδιού, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τὰ γράμματα, ὅπου ἡ κόμης ἔστειλεν εἰς τὸν ἐραστὴν της, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποδείχνουν φῶς φανερό ὅτι τὸ παιδί ὅπου εἶχεν εἰς τὴν κοιλίᾳ της, ἦταν ὁ καρπὸς τῆς ἀτιμίας. . . Ὁ πατέρας σας ἐφύλαξεν αὐτὰ τὰ γράμματα. . . Τί ἔκανε τώρα εἰκοσι χρόνους; Δὲν εἰξέρω. . .

Τώρα τρεῖς μῆνες τὸν εἶδα εἰς τὸ νοσοκομεῖον. . . ἀνέκραξεν

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον! . . . ἀνέκραξεν

ἡ Ἰωάννα περιαλγῆς. . . Ὁ πατήρ μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον! . . .

— Ναί, δεσποινίδα. . . Μὲ ἀγάπας καὶ εἶχεν ἐμπιστοσύνη εἰς ἐμέ. . . Μοῦ ἐδιηγήθηκε ὅσα σὰς εἶπα καὶ πλησιάζοντας νὰ πεθάνῃ μοῦ ἔδωκε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὰ κλειδιά καὶ μοῦ εἶπε:

— Πήγαινε εἰς τὸν τόπο μου. . . Ἄν τὸ παιδί μου ζῇ ἀκόμη καὶ εἶναι φτωχόν, δόσε του αὐτὰ καὶ πὲς του τὸ μυστικόν, ὅπου ἀξίζει ἕναν θησαυρόν. . . Ἄν ἦναι πλούσιον καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη, ρίξε τα εἰς τὸν ποταμόν. Πάρε καὶ εἰκοσιπέντε εἰκοσάφραγκα. . . Τὰ εἶχα διὰ τὴν ἡμέραν, ὅπου θὰ γενόμενα καλὰ. . . Μὰ βλέπω πῶς δὲν εἶναι πλέον ἐλπίδα. . . Πάρτα, σοῦ τὰ χαρίζω. . . ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Καλλιουέ ἀπέθανε. . .

— Ἀπέθανε! . . . ἐφέλλισεν ἡ νεάνις. . . ἀπέθανεν! δυστυχῇ μου πάτερ! . . .

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ὁ γέρων ἐξηκολούθησε λέγων:

— Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου μου, ἦλθα ἐδῶ. . . καὶ ἡ τύχη μὲ ἔφερεν ἴσα εἰς τὸ σπίτι σας. . . ἔμαθα ὅτι εἰσθε πλουσία, ἀλλὰ δυστυχισμένη. Τὸ μυστικόν τοῦ πατέρα σας ἐμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν τύχη σας. Σὰς τὸ ἐπούλησα, διότι χάρισμα δὲν θὰ ἐδεχόσαστε ἀπὸ ἐμέ. . . ἔτσι ὡφελήθηκα καὶ οἱ δύο. . . Αὐτὰ τὰ κλειδιά, ὅπου βλέπετε, εἶναι τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου ἐκεῖ μέσα εἰς ἕναν ἀνοιχτὸν τάφον θὰ εὗρεθῇ τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἀποδείχνει ὅτι ὁ κόμης Δεβεζαί εἶναι δολοφόνος. . . Διαβάσετε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς δὲν σὰς ἔκλεψε τὰ χρήματά σας.

Ἀπὸ ὁ γέρων ἐτελείωσε τὴν παράδοξον αὐτοῦ διήγησιν, ἐν ἣ τὸ ψῆδος καὶ ἡ ἀλήθεια συνεχέοντο, ἡ Ἰωάννα, ὡσεὶ κατεχομένη ὑπὸ πυρετοῦ, ἠνέφξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ διέτρεξεν ἀπλήστως τὰς ἐν αὐτῷ ἐπιστολάς.

Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη βεβαίως ὑπελείφθη αὐτῇ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀλήθειας ὧσων ἤκουσε, διότι πρὶν ἢ ἔτι τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἐκλονίσθη, ὡσεὶ προσβληθεῖσα ὑπὸ κεραυνοῦ.

Ἀλλὰ κατέστειλεν ἀμέσως τὴν συγκίνησιν της καὶ ἀνέγνω πᾶσας τὰς ἐπιστολάς, ἄχρι τῆς τελευταίας.

— Ἀδελφία! . . . ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς. . . ἀδελφία! . . .

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν γέροντα προσέθετο:

— Πάρετε αὐτὸ τὸ χρυσάρι. . . εἶναι ἰδικόν σας. . . Ἄν θέλετε καὶ ἄλλο, σὰς δίδω. . . Πηγαίνετε. . . ἀλλὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὴν οἰκίαν ταύτην. . . Ἴσως σὰς χρειασθῶ.

Ὁ γέρων δὲν ἀπήντησεν. Ἐθετο τὰ δεκακισχίλια φράγκα ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ ἐξῆλθε βραδυπορῶν τοῦ κοιτῶνος.

ΛΔ'

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Νικόλα.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ γέρων, ἡ Ἰωάννα προ-

σεκάλεσεν ατεσπευσμένως τὸν Νικόλαν, ὅστις ἤρχαμεν ἀμέσως, κραυγάζων :

— Ἐδῶ εἰμαι, δεσποινίδα . . . εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεκαίω τὸν ληστή ;

Ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ἡ νεάνις ἦτο μόνη, εἰπεν ἐπὶ τῆς φιλίας ἄφρονος. Ταῦτοχρόνως ἔδραμε καὶ ἡ Στεφάνα.

— Νικόλα . . . εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καλλιουέ τεταραγμένη . . . Φορτώθητε τὴν κόφρα σας καὶ ἀναχωρήσατε ἀμέσως.

— Μὲ διώχνετε, δεσποινίδα ; . . . ἀνέκραξε θρηνηδῶς ὁ πλανόδιος ἔμπορος.

— Ὅχι, δυστυχῆ μου φίλε . . . δὲν σὰς διώχνω . . . σὰς στέλλω εἰς μέρος . . . εἶναι μία ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ κάμετε.

— Μία ὑπηρεσία ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας ἐνθουσιωδῶς . . . Χίλιας ! . . . Διατάξετε . . . Ποῦ θὰ ὑπάγω ;

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

— Τρέχω νὰ πάρω τὴν κόφρα μου. . . Καὶ τί θὰ κάμω ἐκεῖ ;

— Θὰ δώσητε μίαν ἐπιστολήν.

— Ποῦ εἶναι ;

— Ἔως νὰ ἐτοιμασθῆτε, τὴν γράφω.

— Σὲ τρία λεπτὰ εἰμαι ἔτοιμος.

Ὁ Νικόλας ἐξῆλθε ταχὺς ὡς ὁ ἀνεμὸς, καὶ ἡ Ἰωάννα καθήσασα ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

« Κύριε Λουκιανέ,

» Σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν τιμὴν σας, εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐδαιμονίαν σας — σὰς καθικετεύω γονυκλιτῶς, νὰ μὴ πράξητε τίποτε πρὶν ἢ μὲ ἀκούσητε. — Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς μου, εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι ὁ γάμος σας μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς εἶναι ἀδύνατος. . . ἀδύνατος, ἐννοεῖτε ; . . .

» Τυχαιῶς ἀνεκάλυψα φοβερὸν μυστικόν, ἀποβλέπον εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα ἔτι. . . Ἀλλὰ τὸ μυστικόν τοῦτο δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα γράφονται, διότι θὰ ἔκαίε τὸν χάρτην.

» Θὰ τὸ ἀποκαλύψω εἰς ὑμᾶς.

» Μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς, εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας ἥτοι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τινὰς ὥρας, δὲν θὰ ἐξέλθω τῆς οἰκίας μου καὶ θὰ σὰς περιμένω.

» Εἶναι μεγίστη ἀνάγκη νὰ ἔλθετε. Ἡ εὐτυχία σας τὸ ἀπαιτεῖ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ γάμος σας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί εἶναι ἀδύνατος καὶ θὰ ἦτο ἀτιμία.

» Ἐλθετε λοιπόν, κύριε Λουκιανέ, ἔλθετε ἀμέσως. Ἄν δὲν ἔλθετε, θὰ ἦσθε ὑμεῖς αὐτοὶ ἡ αἰτία συμφορᾶς ἀνεπανορθώτου.

» Ὅ,τι σὰς λέγω φαίνεται ὑμῖν παράδοξον, δὲν εἶναι ἀληθές ; . . . Ἐλθετε καὶ θὰ ἐννοήσετε. Μὴ δυσπιστήσετε εἰς τοὺς λόγους δυστυχοῦς κόρης. Ἥτις δι' ὑμᾶς θὰ ἐθυσίαζε προθύμως τὴν ζωὴν τῆς.

« Ἰωάννα Καλλιουέ »

Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἔθετο ἐντὸς φακέλλου, ἀλλὰ δὲν ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ διεύθυνσιν. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν ὁ Νικόλας, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή. Θὰ ὑπάγετε εἰς

τὸν πύργον τοῦ Βεζαί, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Θὰ ἐρωτήσετε, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ἂν ὁ κ. Βιλλεδιού εἶναι εἰς τὸν πύργον. Θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν πλησιάσετε καὶ νὰ δώσετε εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν. . . ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ νὰ μὴ σὰς ἰδῇ κανεὶς, ἰδίως ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνή. . . Θὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐνώπιόν σας. . . καὶ ἀφοῦ τὴν ἀναγνώσῃ, θὰ τὸν ἐρωτήσετε ἂν ἔχη νὰ σὰς δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν. . . καὶ καθὼς σὰς εἴπῃ, ἢ περιμένετε, ἢ ἐπιστρέψετε ἐδῶ ἀμέσως. . . Ἄν ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν ἦναι εἰς τὸν πύργον, τρέξετε εἰς τὸ Βιλλεδιού. . . καὶ μὴν ἐπιστρέψετε, ἂν δὲν κατορθώσετε νὰ δώσετε εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν.

— Μείνετε ἡσυχῇ, δεσποινίδα . . . καὶ ἡ διαταγὴ σας θὰ ἐκτελεσθῇ. Θέλετε τίποτε ἄλλο ;

— Ὅχι, φίλε μου.

— Τότε φεύγω. . . Πᾶμε, Σγουρέ. . .

Ὁ Νικόλας ἀναχωρήσας ἀμέσως ἐπορεύετο ἄδων εἰς Βεζαί, τόσον ταχέως, ὥστε θὰ ἄφινεν ὀπισθὲν του καὶ ἵππον. Ἀφίχθεις ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα τοῦ πύργου, ἐνθα ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐνθουσιωδῶς.

— Καλὴ μέρα, καλὴ μέρα. . . Εἶσθε ὅλοι καλὰ ; . . . χαίρομαι. . . Καὶ ἐγὼ εἰμαι καλὰ . . . καὶ ὁ Σγουρὸς μου . . . τὸ ἀγαθὸν μου ζῶν . . . Ἐλπίζω ὅτι καὶ θὰ ψωνίσετε. . . σὰς φέρνω τόσα ὠραῖα, πράγματα . . . δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐκλέξετε. . . Τί κάνει ὁ κύριος κόμης ! . . . Τί κάνει ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνή ;

— Ὁ κύριος κόμης . . . εἶπεν ἡ μάγειρος . . . δὲν εἶναι τόσον καλὰ. . . ἔχει τοὺς ρευματισμούς του. . . ἔπειτα ἐγέρασε πολὺ . . . φαίνεται πῶς ἔχει εἴκοσι χρόνια περισσότερα. . . Μὰ ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνή εἶναι πολὺ καλὰ.

— Καὶ πότε οἱ γάμοι ;

— Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα . . . καὶ θὰ μοῦ δώσῃς κόκκιναις κορδέλλαις νὰ βάλω εἰς τὸ κεφάλι μου τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

— Ἐχω ἀπὸ ὅ,τι θέλετε, κυρία Γιαννούλα . . . Καὶ ὁ κύριος Βιλλεδιού εἶναι ἐδῶ ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ . . . ποῦ τὸ κουνάει ἐδῶθε ; . . . Ἐρχεται τὸ χάραμμα καὶ φεύγει τὸ βράδν.

— Ἐχω κάμποσα πραγμάτια, ποῦ μπορεῖ νὰ κάνουν διὰ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνή. . . Δὲν λαβαίνετε τὴν καλwsύνην νὰ τῆς τὸ πῆτε πῶς εἰμαι ἐδῶ ; . .

— Στὴ στιγμὴ . . .

Καὶ ἀμέσως εἰς τὸν ὑπηρετῶν ἔδραμε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβεζαί τὴν ἀφίξιν τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου, ὅστις ἐν τούτοις παρατηρῶν περίξ εἶδε τι, ὅπερ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασχιρτήσῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΔΕ

## ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Τοῦ διηγηματίου τούτου μόνη ἀξία ἀναμφιβόλως εἶνε ὅτι πολὺ ὀλίγον μεριμνᾷ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἐπιζητεῖ μόνον νὰ ζήσῃ :

Ὅσον τὰ ρόδα χρόνον !

Πρώτῳ μόνον.

Ἀκριβῶς πρόκειται περὶ ρόδου ὠραιότητος, ρόδου, μὴ ἀνήκοντος οὔτε εἰς τὰ ὠχρὰ ρόδα, οὔτε εἰς τὰ αἰμόχροα, ἀμφοτέρω διαστικτα, ἅτινα ὁ Ἑρρίκος τῆς Λαγκαστρίας καὶ ὁ δούξ τῆς Ὑόρκης περιῆγον ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν τῆς Ἀγγλίας, ὡς εἰ τὰ ἄνθη, τὰ τερπνὰ ταῦτα δημιουργήματα τῆς φύσεως, ἐζήτουν ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐπὶ πτωμάτων !

Δὲν ἦτο τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, ὅπερ εὐγενὲς καὶ ποιητικὴ Miss προσήνεγκεν ὡς ἐνδειξιν οἴκτου Καρόλφ τῷ Ἀ' βαδίζοντι ἐπὶ τὸ ἱκρίωμα. Οἷον ἔργον ὑψηλόν, συγκινοῦν καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν.

Δὲν ἦτο τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, ὅπερ εὐγενὲς δημοκρατικὴ ψυχὴ, ὁ στρατηγὸς Μαρσῶ, ἔλαβεν ἐρωτύλως ἐκ τῶν χειρῶν νεάνιδος, ἣτις ὤφειλεν αὐτῷ τὴν σωτηρίαν, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν.

Δὲν ἦτο τὸ θυσσανοειδὲς ρόδον, ὅπερ ὁ ποιητὴς Ἑρρίκος Ἀἴνε ἰσχυρίζεται ὅτι ἔδρεψεν ἱπποτικῶς λίαν μεθ' ἐνὸς φιλήματος ἐξ ἐνὸς παραθύρου, ἐνῶ ἐμειδίων μία ροδωνία καὶ ἀκτινοβόλος δεκαεξαέτις νεάνις, ἄγνωστος αὐτῷ.

Δὲν ἦτο, ἐπὶ τέλους, τὸ μοσχοβόλον Κίτρινον Ρόδον, ὅπερ ὁ Κάρολος δὲ Βερνάρτ κατέστησε τὸ σύμβολον μηχανορραφίας χοροῦ μετημαφισμένων, ἐνθα τὰ ρόδα μαραινόνται τόσον ταχέως, φεῦ !

Τὸ ρόδον, περὶ οὗ θὰ ὁμιλήσωμεν, εἶνε τὸ ρόδον τῆς Προβηγκίας, ἀχάτης, ἀνθος διπλοῦν, ἔχον τὰ πέταλα συνεσφυγμένα καὶ συντεθλιμμένα κατὰ τὸ κέντρον. Ἐμελετήσαμεν εἰδικῶς αὐτὸ καὶ θέλομεν λεπτομερῶς περιγράψαι τοῦτο, καθότι εἶνε ἤδη τοῦ συρμοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ τις ὕφος σοφοῦ.

Τὸ ἡμέτερον ρόδον, αὐξάνει ἐπὶ δενδρυλλίου, ὕψους μόλις ἐνὸς καὶ ἡμισσεως ποδός. ἀρέσκειται εἰς τὴν σκιὰν καὶ ἀπαιτεῖ μόνον τὴν συνήθη καλλιέργειαν. Καίτοι οὐδόλως ἐπιτηδεύεται ἀριστοκρατίαν, δὲν ὑστερεῖ αὐτῆς, οὔτε κατὰ τὴν ὠραιότητα, οὔτε κατὰ τὴν κομψότητα. λίαν μικρὸν, στρογγύλον καὶ στερεόν, περιβάλλεται ὑπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα σειρῶν πετάλλων, χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ καὶ ἰώδους, ὡχροτέρου κατὰ τὰ ἄκρα. Μεθ' ὅλην τὴν χάριν καὶ ζωηρότητα αὐτοῦ, τὸ ρόδον τοῦτο ἀγαπᾷ οὐχ ἥττον τὴν ἐρημίαν, καὶ σπανίως τὸ εὕρισκει τις ἡνωμένον με σύντροφον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλάδου.

Παρηλθὼν ἔτη πολλά, ὅποτε, κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνθήσεως, μόνον ἐν ρόδον τοῦ

Φύλλα προηγουμένα καὶ τόμοι « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », στερεωτάτα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.